

Kentaurok

Előzmények, avagy Calowynre kerülésükről:

A kezdetek kezdetén, mikor Urria megteremtette az elfeket, mindenki boldog volt. A béke és boldogság évei voltak azok, nem volt harag, irigység, sem háború, sem fájdalom. De a boldogság évei nem tartottak elég sokáig. Urria gyermekei, az elfek magányosak voltak, hiszen bár értették testvéreik, az állatok nyelvét, gondolataikat megosztani velük nem igazán voltak képesek, s a növények hallatóságának ugyan kitűnőnek bizonyultak, de beszélgetőtársnak nem feleltek meg. Így az elfek hosszú napokat, heteket töltöttek el elmélkedéssel, töprengéssel, s ez az Istennőnek igencsak fájt, hiszen látta gyermekeit a magánytól szenvedni. Úgy döntött hát, hogy társakat teremt nekik, kik egyesítik mindazt a jót, mi többi gyermekében, az elfekben és állatokban megtalálható. Szélből és földből, holdfényből és napsütésből megformázta a kentaurokat. A kentaurok rácsodálkoztak a világra, nemkülönb az elfek a kentaurokra.

Hiszen új testvéreik hasonlítottak rájuk, már ami a felsőtestüket illeti; deréktól lefelé azonban lótestük volt. Hamarosan együtt nevettek, az elfek magánya csak halvány emlék volt. Sok dologban különböztek egymástól Urria gyermekei - az elfek az erdőket, míg a

kentaurok a nagy síkságokat kedvelték; az elfek hosszú életéhez képest a kentauroké gyertyaláng csupán; az elfek hosszú töprengésekre hajlandóságával szemben a kentaurok 'hamari' gyermekek - ennek ellenére kiválóan megértették egymást. S ez így is volt egészen a Tragédiáig. Mert messziről különös szerzetek jöttek, fegyvert viseltek és fáradtak voltak. A Nagy Fán sebet ejtettek és nedveiből ittak. Ezen feldühödtek az elfek, és mind megölték az idegeneket. Csakhogy hibát követtek el: öltek, olyanokat, kiknek Urria szívesen adott. Urria haragjában száműzte az elfeket: Förfögetet idézett mely szétszórta őket a világokban. Mikor a kentaurok a síkságokról az erdőbe jöttek, s testvéreiket keresték, rémülten látták, hogy nincsenek sehol, helyükön csak idegen holtak hevernek. Az Istennőhöz könyörögtek, mondja el nekik, mi történt. Szomorúság költözött szívükbe, amikor megtudták, hogy testvéreiket nem láthatják többé, és sokan a kentaurok közül sírva fakadtak. Könyörögtek Urriának, hogy legyen irgalmas, bocsásson meg gyermekeinek, de a haragja nem csillapult, s nem bocsátott meg. Mozgolódás támadt ekkor a kentaurok között, s előlépett egy ifjú kentaur, Evinor /evi-heves, nor-vér (A szerző)/. Bátran felvetette fejét és így szólt az Istennőhöz:

- Istennő, azt mondom,
testvéreink megérdemelték

büntetésüket, s én nem ítélem meg ennek igazát. De száműzésükkel nem csak őket bünteted, hanem minket is! - döbönt moraj futott végig a kentaurokon, s Urria is meglepődött. Lágy hangon kérdezte:

- S ugyan gyermekem, miért mondd ezt? Hiszen itt vagytok mellettem, s itt vannak testvéreitek, az állatok is.... - ekkor azonban Evinor a szavába vágott, ami nagy rémületet keltett a kentaurok között.

- De hát az állatokkal nem beszélgethetünk, ők nem nevetnek velünk, s ki fut majd versenyt velünk a patakok partján, kinek meséljük el mily' csodákat fedeztünk fel a felhők látványában, vagy a szellő énekében? - hosszú csend támadt ekkor, csak néhány helyeslő hang hallatszott a kentaurok felől.

- És mégis, mit szeretnél, mit tegyek?

- Én...úgy gondoltam....ha már vissza nem jöhetnek, legalább hadd menjünk utánuk! Úgy értem azok, akik szeretnék... hiszen nélküük nem teljes az életünk. - úgy látszott Evinor is meglepődött szavain, s tétován elhallgatott. Urria azonban bólintott, s megengedte, hogy azok, akik akarnak, testvéreik után menjenek. Nem minden kentaurok ment, de számosak voltak, akik igen. Urria pedig újra szelet idézett, ez azonban nem szórta szét őket, hanem testvéreik után vitte őket - Calowynre.

Külsőségek, avagy miről ismerszik meg a kentaurok:

Ha kentaurról, félig ember-félig ló lényről beszélünk, általában egy min. 2,5 méteres óriás képe ugrik be. Nos, az ilyesmi szerintem Urriától kicsit furcsa megmozdulás lenne, és mivel a kentaurok (itt) félig elfek, én sokkal kisebbre képzeltem őket. Patától fejtetőig a férfiak 1,9-2,05 méterig terjednek (átlagosan), a nők valamivel alacsonyabbak 1,8-1,95 (átlagosan). Testszőrzetük igen változó lehet, az egészen világos homokszíntől a majdnem feketéig terjedhet. Előfordulhat, bár csak a Sinella és Hinella nemzetségekben az albínó kentaurok is. Szemük színe szintén változó, leggyakoribb mégis a barna és kék, de előfordulhat borostyánszín és ritkán szürke is. Testfelépítésükről igen könnyen képet alkothatnak azok, akik már láttak arab lovat és el tudnak képzelni egy elfet: elég a kettőt egyesíteni, és

kész is. Mozgásuk könnyed, mellettük egy ember kifejezetten sutának tűnik. Hajukat /bár

sörénynek is nevezhetnénk akár/ többnyire hosszúra növesztik, gyakran befonják vagy egyszerűen csak összefogják egy szalaggal. Érdekesség, hogy szakállas kentaurot még senki nem látott, ahogy bajuszosat sem /közkívánatra ez még változhat/.

Belsőségek, kevésbé gusztustalanul (tulajdonságok, biológia+jellem+):

Legfontosabb tulajdonságuk a kitartásuk, képesek álló nap futni, miközben a lélegzetük alig gyorsul fel (ez talán elsősorban túlzásnak tűnhet, viszont jellemző az elfekre is, ők pedig ráadásul félig lovak). Erő szempontjából átlagosnak mondhatók, nem kiemelkedően erősek, de azért egy átlagembernél egy átlagkentaurok, ha hajszállal is, de erősebb (felsőtestről beszélek, a lórész egyértelműen nagyobbakat rúg, mint egy ember :)). Testsúly: mivel a környezetemben túl sok kentaurok nem rohangál, lehet hogy irreálisra becsülöm a cirka 3(4?) mázsás átlagtestsúlyt. Más tulajdonságok tekintetében átlagosnak mondhatók, leszámítva látásukat, hallásukat és szaglásukat, melyek jobbakként egy emberénél. Táplálkozási szokásaik szerint mindenevők. A belső részek taglalásába nem szívesen mennék bele, bár érdekes és parázsvitákat eredményezhetne mondjuk a szív helyének meghatározása. Annyi biztos, hogy jókora négykamrás szív gondoskodik a vérkeringésről és nagy tüdővel bírnak. A személyiségről: az életet igen sokra tartják, és nagyon fontosnak tartják a szabadságot (mágusosan Élet, Káosz), de az életszeretet ellenére sem haboznak fegyvert fogni, ha ezek megvédéséről van szó. A szabadságszeretet nem azt jelenti, hogy nincsenek vezetőik (ld. később). Kifejezetten életvidám faj, az elfekénél rövidebb élettartamuk miatt sokkal közelebb állnak az emberekhez. Annak ellenére viszont, hogy az elfekhez képest "elbűvölően hamariak", az emberek szemében sokszor szörszálhasogatónak mindent megfontolónak látszanak. Könnyen dalra fakadnak, s a nevetés sem áll tőlük távol. Alapvetően barátságosak a külvilágaikkal, de elsősorban az egészséges gyanakvás jellemzi őket - tapasztalhatták már a

történelmük során, hogy egy mosoly nem mindig őszinte.

Kikről is van szó? És hol?

6 kentaur nemzetség létezik Calowynen. Ezek a nemzetségek nem a szó szoros értelmében vett nemzetségek, mindössze arról van szó, hogy C.-re kerülésük után 6 nagyobb csoportra oszlottak szét, s mindegyikben volt egy tanács s ennek egy vezető tagja, aki általában a legidősebb kentaur volt. Eredetileg ennek a vezetőnek (az első vezetőnek) a nevét viselték a csoportok (és a tagok is, tehát Fóronmíth tu Sinella annyit tesz, mint Büszkeszavú a Sinella (Hóezüst) nemzetségből.). Ez később megváltozhatott, mint az történt is a Nafáthon (Szellónéma) nemzetség esetén, akik neve Harinnion-ra változott (Pengekacaj) az aquir háborúk során. Egyébként az Evinor nemzetség kivételével az összes nemzetség neve az aquir háborúk (kentaur: Kríl dúlás) idején keletkezett. A hat jelenlegi nemzetség:

-Evinor (Hevesvérű): délen a hegyek lábánál élnek az elf Syleon nemzetség fővárosához közel. Nem harcias nemzetség, főként dalnokaikról ismertek.

-Sinella és Hinella (Hóezüst és Dérezüst): ikernemzetség, a keleti síkságon (Hanalún Vion- "a kelő nap mezeje") élnek. Nevük egy albínó ikerpár neve volt az aquir háborúk idején. Ők szenvedték el a legnagyobb veszteséget a háborúk idején. Viszonylag sokan lesznek közülük az Il'avelan ('egyházi' seregek) tagjai. Megjegyzés: Sinella nő, Hinella férfi volt.

- Mírion: az északi, északkeleti részen élnek, a névnek határozott jelentése nincs (bár valószínű, hogy a Mír- lélek és a nion-nevetés, kacaj szavakból áll össze -> Nevető Lélek?) A legszorosabb kapcsolatot ők tartják a külvilággal, rendszeresen kereskednek is (bár korábban azt írtam, hogy nem kereskednek a külvilággal). Mírion maga többször is járt a külvilágban, elutazott a kyrek birodalmaiba is. Ő nagyon bölcs volt, úgy tartják sokkal inkább volt elf, mint kentaur.

- Morinnon (Nemesléptű): Morinnon az aquir háborúk hőse volt (nő). Nagyjából középen élnek a Navion nevű (Szélmező) területen, ill. a nyugati hegyek lábánál. Az egyik hegyekből induló folyó némi aranyat mos magával, ami a folyó agyagát különös csillogással ruházza fel, emiatt a Morinnonok által készített agyagedények keresettek a külvilágban.

- Harinnion (Pengekacaj, eredetileg Nafáthon(Szellónéma) nemzetség): nevüket az aquir háborúkban kapták egy Sinella harcostól, amikor az aquirok örület-hatalomszavainak ellenállni képtelen Nafáthon kentaurok hátborzongató nevetését hallotta. Nyugaton élnek, az óceánhoz közel.

Társadalom, meggyás:

A legfontosabb: írásbeliségük nincsen, ezt az elfekre hagyják. Történelmüket, legendáikat dalokban rögzítették, dalkultúrájuk hasonló a lappokéhoz. Vannak Dalnokaik, akik sok száz, vagy akár ezer dalt ismernek. A Dalnokok a történészeik és mesemondóik egyben, igen nagy megbecsülésnek örvendenek. Általában a Dalnokok férfiak, mivel az ő hangszínük illik legjobban énekeikhez. Társadalmuk patriarchális jellegű, de ettől függetlenül a tanácsstagok között vannak nők is, akik nem részesülnek kevesebb megbecsülésben, mint férfi társaik. Az is igaz azonban, hogy ezek a nők általában idősebb, gyermektelen özvegyek, akik egész lényüket ennek a feladatnak tudják szánni. Ugyanígy előfordulnak női katonák is a kentauroknál, de ez nem túl jellemző, még ha nem is számít kuriózumnak. Minden településen van egy a település (avagy vándorló csoport) létszámától függő, de 7 főnél soha nem több, és 3 főnél nem kevesebb tagból álló tanács, amely a csoport ügyes-bajos dolgaiban dönt (vitás ügyek, merre menjenek tovább, hol teleljenek át, etc). Minden nemzetségnek is van önálló tanácsa, amely választások útján kerül megalkotásra (illetve a nemzetségű automatikusan tanácsstag), a választottak 2 évig látják el ezt a tevékenységet, és ha utána nem emel senki kifogást a munkájuk ellen, akkor automatikusan újra tanácsstagok lesznek. Az egész kentaur népet érintő ügyekben a nemzetségek tanácsaiból 3-3, a tanács által megszavazott képviselőkből (a nemzetségfők itt is automatikusan bekerülnek) összeálló Kílion (Nagytanács) dönt. Az elf- kentaur közös ügyekben a Khelin dönt, ezt lásd lejjebb, Cain anyagában

(bevágtam a végére).Hadserege a két népnek 3 részből áll: elf nemzetségek seregei, kenta nemzetségek seregei, és az Il'avelan, az egyházi sereg, mely elf és kentaur tagokból egyaránt áll. A kenták esetében a nemzetségi seregeknek leginkább a kereskedők kísérése, ill. határsértők és bűnözők (bizony, ilyen is előfordulhat) elfogására szorítkozik a feladata, míg az Il'avelan az, amelynek az országot védelmeznie kell támadás esetén. Nagy gondot fordítanak a kiképzésre, főleg az íj és lándzsa használatát preferálják, de megtanulják a középhosszú lannion (csontpenge) forgatását is, ezt párban használják. Mivel bányászatuk úgyszólván nem létezik, fémek helyett más anyagokat kellett felhasználniuk fegyverzetükhöz: ez rétegesen préselt favértekben és -pengékben nyilvánul meg, ill. (régebben, most már a 'dalok' meggyengülése miatt csak az Il'avelan esetében) hatalomszavakkal vesznek rá állati eredetű csontokat, hogy a kellő formába és méretre nőjenek, majd megszilárduljanak. [Igen, hatalomszavak, ugyanis semmi logikus magyarázatát nem látom, hogy ne legyenek, és csak a meggyengülésre találtam okot: Mírión (a bölcs) kijelentette, hogy "A dal maradjon csak dal, s ne a kényelem szolgálja.", vagyis nem használják minden apró-cseprő ügy elintézésére, valamint az aquirok elpusztulása miatt sincs már rá égető szükség, tehát alig használják. Tehát - még ha meggyengülve is - létezik

hatalomszó (ők énekek formájában használják), sőt, annyira meggyengült, hogy a közönséges mágiaellenállás is véd ellene. Aktív használóknak egyedül a 'csontnövesztő' kovácsokat és a Dalnokokat képzeltem; ez utóbbiak is inkább a dalaikban szereplő történetek megjelenítésére

használják (valójában csak a dallal elérik, hogy a hallgató, hacsak nem áll ellen, maga előtt lássa a dalban megtörténő eseményeket.

Szokások

Minden évben megünneplik máglya mellett a napot, amikor C.-re érkeztek, ők ezt a Hálaadás Ünnepeinek hívják, amikor is énekelnek, táncolnak (ez egy külön élmény) ill. nagy mennyiségben fogy az ízletes de gyenge, kentaur mézsör. Ezen a napon a csoport/település legjobb Dalnoka elénekli a

Megérkezés-t, ami nagyjából 4-5 órában meséli el C.-re kerülésüket és a keresést testvéreik után, majd a boldog egymásratalálást. Ilyenkor szoktak Urriának felajánlani számukra kedves tárgyakat a kentaurok, olyat, amit maguk készítettek. Ilyenkor a tárgy fehér fényben eltűnik, ez jelzi, hogy Urria elfogadta az ajándékot. [Kapcsolódó legenda: legnevesebb dalnokuk, Seldarad, akit Szellőszavúnak (Namíthion) ill. Zengőtorkúnak (Lienna Ílion) is hívtak, közeledni érezvén a kort, amikor már ujjai nem tudnak elég fürgén szaladni a húrokon, Urriának ajánlotta hárfáját. A lant fehér fényben eltűnt, majd újra megjelent. Seldarad megrémült, de aztán hangot hallott a fejében, mely kérte, hogy még sokáig játszon azon a hárfán, mely sok szép pillanatot hozott Urriának (ő szólt hozzá). Seldarad pedig ezután szebben játszott, mint valaha, és hihetetlen, 253 éves kort ért meg. Halála után ő is, hárfája is fehér fényben eltűnt. Urria maga mellé vette őket.] Erről jut eszembe: egy kentaur halála előtt kérheti az Istennőt, hogy visszakerülhessen mellé: de eddig ilyen nem nagyon fordult elő, a kentaurok hűek döntésükhöz és testvéreikhez. Az elfek nem tehetik, nekik ki kell várni a Megbocsátás/Vezeklés idejét. Házasság: ismerik a házasság intézményét és gyakorolják is. Miután egy pap összeadta őket, a pár egyedül elmegy egy közeli patakhoz, ahol térdig begázolnak a vízbe, isznak egymás kezéből, és ezt mondják: „Mostantól egyek vagyunk, együtt élünk, osztozunk az élet örömeiben, bánatában; s ha mégis másfelé visznek a sors útjai, mi együvé tartozunk, mint a vízcseppek a folyóban.” :)

?

Szerző: ismeretlen

Forrás: Atlantisz

Szerkesztette: Magyar Gergely